

AFSKED

AF

Svenska Folksharpan,

*Med bidrag till Svenska Folksångernas
Historia.*

AF

ARV. AUG. APZELIUS.

MELODIERNA HARMONIERADE

AF

E. DRAKE,

PROF., MUSIK. ACAD. SECR.

STOCKHOLM,

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

1848.

Till Prins Gustaf.

*De Ijus Ålters kung hade döttrarnes i Ijus.
Välkomna i hyddorna vo-ro des småhvar*

*lock-ki-ga Skäl-da och Sä-... ga! Så haf-va de
helst omkring-jor-den de dra-... ga!*

sut-tit månglyss-nandeqväll med minnen och Sönger i

Svi-thi-ods tjäll.

TILL

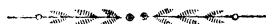
H. K. H. PRINS GUSTAF.

De Ljusalfers Kung hade döttrarna två:
Ljuslockiga, Skalda och Saga.
Välkomna i hyddorna äro de små,
Der vida kring verlden de draga.
Så hafva de suttit mång' lyssnande qväll
Med minnen och sånger i Svithiods tjäll.

"Hell Gustaf, Dig, älskliga Konungason,
Du Hertig till Sången och Ljuset!"
Så helsa de blygsamma fjerran ifrån
Beskyddarn i Konungahuset.
De vilja Dig glädja med vishet och sång,
Att vägen Dig ej må bli tung eller lång.

O Furste, väl Dig, om Du väljer den lott,
Som lifvet har skönast att gifva!
En krona? — O! nej — den skall trycka Dig blott:
Ditt rike må Vishetens blifva.
Bjud Skalda och Saga, slå harpan och sjung;
I Vettets och Skönhetens verld blif en Kung! —

Mången åkerman kallas bort från välplöjd och tillredd, men osådd åkerteg; så lemnar ock ofta den andlige odlaren, skriftställaren, efter sig ofulländade verk, föresatser, som aldrig hunnit sin mognad. Min ungdoms käraste tanke, att engång återgifva Folket dess sköna melodier, med ord, mer värdiga de härliga ljuden än den i sednare tider så vårdslösade Folkvisans, var äfven nära att på detta sätt blifva helt och hållet en fruktlös föresats, då den berömda Ton-Sierskans återkomst erinrade mig derom, och jag egnade några lediga stunder att ur undångömda samlingar åter framdraga dessa blad. På det att dessa Sånger må så mycket lättare igenkännas, ha' oftast en eller flera verser från den gamla ursprungliga Visan blifvit bibehållna, och för den granskande Fornforskarens skull hafva de lånta orden ur den bearbetade Folkvisan blifvit utmärkta med lutande stilar. Att icke alltid första versen är underlagd musiken, har skett derföre, att när, såsom ofta händer, icke mer än en vers af Folkvisan sjunges, den, som bäst återgifver melodien, synes vara tjenligast dertill. Må granskaren icke döma efter läsning, utan efter sång: melodierna må blifva ordens försoning!

Sarvöl af Folk-harpan.

Nr 1 & 2.

Har... völ 1 Tårndomsminnen var

Sugans un-der-verld, från hem-bygdens skö-gar och

da-lar. O strömkvarl i försven, ej mera sjunger

du; men dina toner skö-na af tårnorsjungas nu, i

Hof och i gyl-le-ne sa... lar.

I.

Farväl af Folksharpan.

Farväl, j Barndomsminnen, ur Sagans underverld,
Från hembygdens skogar och dalar! —
Er sång för Kungasalen, i låga hyddor lärd,
Till hjertat så underligt talar.
O, Strömkarl, i forssen ej mera höres du;
Men dina ljufva toner af tärnor sjungas nu
I hof och i gyldene salar.

I minnets morgontimma, hur' lekte för min håg
De röster från hänrunna tider:
Hur' Hafsfrun skumhvit gungas på lugnande våg
Och vattnet ur lockarna vrider.
Och Necken sin harpa i qvällen höres slå,
Och barnen små på stranden de lyssna deruppå
Och lofva förlossning omsider.

Folksharpa skön! i skogen jag gömd dig fordom fann,
Omsusad af regnbäckens alar.
Till vandrarn uppå bergen ditt milda ljud ej hann,
Förklingadt i djupaste dalar.
Men lifvet det älskar sin sköna morgondröm,
Och Freja kommer åter, med kärlek blyg och öm,
Att gästa i Swithiods salar.

II.

Folkets Glädje-sång *)

vid

Kronprins CARLS födelse den 3 Maj 1826.

(Melodi som föregående.)

Ack, hören, Svenskar alle, de fröjdefulla ljud
 I dal och på höjd mände skalla!
 Fröjd hörs i Herrans Tempel; de trogne lofva Gud,
 Som hör, när vi Honom åkalla.
 Sig gläder ek i lund, ja, minsta gräs och ljung:
 Sig gläder man i kojan, sig gläder Svea Kung;
 Och redeliga Dannemän alla.

Den 3:dje da'n i Maj skrif Daneman med pränt,
 Och året bland lyckliga åren.
 Gud nådigt oss en Arsprins har till stor fromma sändt,
 Han kom till oss fröjdfull med våren:
 Och just som tranan hördes i himmelens höjd
 Och lärkorna de sjöngo, och allt var lust och fröjd,
 Och gullvifvan titta ur jorden.

*) Tryckt bland folkets Skillings-visor 1826 och sedan mycket spridd
 i landsorterna, der melodien är särdeles älskad.

Det var en Thorsdagsmorgon, inför Guds ansigt' fram
 Till Christen-dop förd månd' han blifva,
 Den ädlaste telning af den ädlaste stam,
 Som våra barn ett bröstvärn skall gifva.
 Den älskeliga stam var ej rotad i vår Nord;
 Men telningen slog rötter, djupt i den Svenska jord:
 Det månd' Sverges ovän förfara!

Vår Prost han predika' just som en Herrans tolk,
 Och lät oss Guds nådeverk veta.
 Vi sjöngo för vår Kronprins: "*Nu tackar Gud allt folk*"
 CARL LUDVIG EUGENE månd' han heta.
 Christ' gifve det namnet med gyllne stäpver må
 Allt ifrån denna dagen i Allmakts-boken stå,
 Som det står i Svenskmanna hjertan!

Jag vet ej hur det var, men så rörd jag blef i håg;
 Det kom just som vått i mitt öga:
 Och alla med stor andakt i bönen jag såg
 Till Konungars Konung i det höga.
 Din Gud och din Konung, du gamla Svealand,
 Var trogen, så skall dig allt gå väl uti hand,
 Stor trohet, stor ära städs' kröner.

Mig tyckes se vår Drottning med Soneson på arm,
 Med Farfaders svärd skall han leka:
 Och drar han det en dag med fullsvensker arm,
 Visst bli våra fiender bleka.
 Ja, hägna hans barndom, Du himmelske Monark!
 Låt honom ock uppvexa, en Gideon stark,
 Behagelig Gudi och mannom!

Som lind i lund, som ceder allt uppå Libanon,
Vår Kronprins bland Furstar mänd' vara! —
En prydnad och ett stöd för vår Konungathron,
Gud nådeligen honom bevara;
Också vår Kronprinsessa, det fagra, unga lif! —
Som lundens liljor ljuflig hon är, det väna vif,
Och ögon som stjernor så blida.

Så sjung nu denna visan, du Svenske man så god,
Statt fast uti Fädernas lära:
För fosterland och frihet ej spara bön och blod,
Att frukta Gud och Konungen ära!
Stöd, Herre! Ditt kors på det Svenska Zions berg,
Krön åren med Ditt goda, gif Lejonet märg,
Så hvilar det tryggt uti Norden!

Sjömansvisa.

N: 3.
Med
Uttryck

När störtjö-ar re...lin/gen

Skjöl...ja, det hvi-ner i tac.kel och tåg och

skyhög sig höll ver hvar böl...ja då le-ker i

sjö mannenshåg: Prins Os-car den hjeltens så ung, vi

ko-rat till Vikinga! Kung! mig lyst med ho-nom att

föl...ja i stormar på skummande våg.

III.

***Sjömans-Visa* *).**

När störtsjöar relingen skölja,
 Det hviner i tackel och tåg,
 Och skyhög sig häfver hvar bölja,
 Då leker i Sjömannens håg.
 Prins OSCAR, den hjelte så ung,
 Är korad till Vikinga-kung.
 Med honom så glade vi följa
 I storm och på svallande våg.

*Men ack! om jag hade mig vingar,
 Som foglen i luften han far!
 Så hasteligen skulle jag mig svinga,
 Der solen hon lyser så klar:
 Allt bort i den grönskande dal,
 Der källan hon flyter så sval;
 Der skulle jag lilla vännen finna,
 Som kär i mitt hjerta jag har.*

*) Af de utmärkta raderna ur en gammal sjömansvisa, som i förra århundradet ofta blifvit omtryckt, synes, att denna folksång icke kan vara särdeles gammal. Den vackra melodien har troligen undergått någon förändring i sednare tider. Den gamla Visan sjunges mest i södra orterna.

Till sjös! — klingar Bölja den klara,
 Till hafvet jag längtar igen:
Farväl alla Flickor så rara,
Också min utvaldaste vän!
 Frisk kultje nu leker kring rå,
 Så muntert till segels vi gå.
 Mig lyster de svanvägar fara
 Och plöja den skummande våg.

Blir engång väl gammal och sitter
 Som hafsörnen, ruggig och grå,
 Och lyssnar på strandfogla-qvitter
 Och glor på de böljorna blå.
 Min notnål jag märkt med ett — O.
 Den Sjukung jag tjent har med tro.
 Och än gamla hjertat det spritter,
 När stormvågor stränderna slå.

Sorgesång vid Konung Carl XIV Johans död.

Nr 4.
Klagande.

En sor-ge-sång vill jag för
Se hö-garna klaga och

der nu bör-ja och stämmer min har pa med
dalarna sör-ja allt vi-ti vårt el-skade

der-rande hand: Bad gammal och ung, de
lä-der nes land:

sak-na sin Kung. Att mista en fader, den sorgen är

tung.

IV.

***Sorgesång* *)**

vid

Konung CARL XIV JOHANS död.

En sorgesång vill jag för eder nu börja
 Och stämmer min harpa med darrande hand:
 Se, högarne klaga och dalarne sörja
 Allt uti vårt älskade Fädernesland.
 Båd gammal och ung
 De sakna sin Kung.
 Att mista en Fader, den sorgen är tung.

Det timar så ofta i sällaste dagar,
 Det goda vi hafva, vi akta ej på;
 Och Herrarne knota, och Bonden han klagar,
 Fast fredad han skördar och fredad får så,
 Och trygghet och ro
 I landena bo,
 Der Öfverhet vakar med huldhet och tro.

*) Trycktes i Stockholm 1844 bland folkets Skillings-visor, med titel: "En ny Sorgesång eller Klagovisa öfver Högstsallig Konung Carl XIV Johans död. Sjunges som: En Herdag i höjden är vorden besluten. Den fridsälla Konungen till tacksam åminnelse i Svenska Folkets hjertan, diktad af Are Pederson, Bondaskald."

Men, när de i mullen se väktarestafven,
 Och Herden, den gode, är fallen ifrå,
 De komma och klaga vid Konunga-grafven
 Och fordna välgerningar minnas uppå:

”Ack, vore du qvar

Vårt stöd och vår Far!

Vi aldrig förglömma, hur’ huld du oss var.”

Så höres nu klagan och sorg uti Norden.
 J danemän Svenske och Norrmän också,
 CARL JOHAN är död, han ej mer finns på jorden,
 För Konungars Konung nu månde han stå,
 Med palmer i hand.
 Der visst han ibland
 Ber Gud för sitt Folk och sitt Fädernesland.

I Frankrike, der var han födder och buren,
 Men visst af den urgamla Nordmannastam;
 Det tycktes på kraften och hjeltenaturen,
 När han uti hetaste striden gick fram;
 Det tycktes också
 På ögat det blå
 Och trofasta hjertat, i bröstet månd’ slå.

Han var icke födder i Konungasalen,
 Hans förfäder drogo ej purpur och band.
 Som David han kom ur en hydda i dalen,
 Att frälsa från trälldom sitt Fädernesland.
 Den tappraste man
 I ledet var han,
 Då sjöng om hans bragder båd’ qvinna och man.

Den tiden i världen de grymma tyranner
 Förtrampade folket som agnar och strå.
 CARL JOHAN drog svärdet; då var han fördanner,
 Till jorden han mände tyrannerna slå.
 Med lif och med blod
 Den hjelte så god
 Ett värn för den ringa och värnlösa stod.

Det spordes så vida, det spordes kring jorden,
 Att Bernadott blifvit en Hertig så båld.
 Då hände sig så: det blef thronfall i Norden,
 Vårt Sverge var nära i fiendens våld.
 Så utgick ett tal
 I Ständernas sal
 Om hjelten i söder och Konungaval.

Gud signe den stunden, Gud signe den dagen,
 Han kom till att frälsa vårt Fädernesland!
 Hans namn var ett thordön, deraf liksom slagen
 Hvar fiende flydde från bölja och strand.
 De talade så:
 "Ej godt är att stå
 För CARL Kung i Norden med Gossarna blå."

Men mest må vi prisa, hur' Konungen store
 Upprättat vårt urgamla Fädernesland,
 Allt när som Han knöt mellan Svea och Nore
 Till vänskap och tro ett evärdeligt band.
 Nu fridspalmen står
 Från år och till år,
 Och tretti' års grenar kring Norden han slår.

Se'n satt han, vår Konung med hjertat det varma,
 Som Fader bland barnen, med silfverhvit hår.
 Han klädde den nakna och födde den arma,
 Thy fälles vid grafven så mången en tår:

"De fattigas bröd,

De värnlösas stöd,

CARL JOHAN den gode, vår Konung, är död!"

Men trött var vår Fader, behöfde få somna;
 För Sverige nu vakar Kung OSCAR, hans Son.
 Hvad Fadren har grundlagt, det skall han fullkomna,
 Och Sanning och Rätt skola stödja hans thron.

Nu Daneman sjung,

Hur' gammal och ung

Skall tjena med ära och trohet sin Kung!

Prins CARL vid hans sida skall blifva en hjelte,
 Ty han hafver lekt med sin Farfaders svärd.
 Prins GUSTAF så bård skall en dag spänna bälte
 Och visa det nordiska namnet sig värd.

Prins OSCAR också

På böljorna blå

För frihet och ära i viking skall gå.

Men evigt, CARL JOHAN! ditt grundlagda rike
 I Norden skall minnas och prisa ditt namn.
 Nu frid öfver grafven! "Sent födes din like",
 Den runa skall ristas i klippornas famn;

Ty fjerran och när

Hejmskringla ej bär

Ett folk mer så lyckligt, som Nordfolket är.

Heckens Brud.

N° 5.

The musical score is written for piano, consisting of a right-hand (treble) and left-hand (bass) part. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 3/4. The score is divided into six systems, each with a piano accompaniment and a vocal line. The lyrics are in Swedish and are written below the vocal line. The first system is marked 'N° 5.' and the second system begins with the lyrics 'Hvart kär i nat-ten mör-ka du'. The third system begins with 'Köningsdotter skön? du ser ej ros från lil.-ja i'. The fourth system begins with 'mar-ken så grön, och kaller lig-ger daggén öfver'. The fifth system begins with 'gräset, och kaller ligger daggén öfver grä-set'. The sixth system is the final system and does not have lyrics.

Hvart kär i nat-ten mör-ka du

Köningsdotter skön? du ser ej ros från lil.-ja i

mar-ken så grön, och kaller lig-ger daggén öfver

gräset, och kaller ligger daggén öfver grä-set

V.

Neckens Brud *).

Hvarthän i natten mörka,
 Du konungsdotter skön? ;:
 Du ser ej ros från lilja
 I marken så grön,
 Och kaller ligger daggen öfver gräset. ;:

J systrar, jag ej aktar,
 Fast daggen faller på; ;:
 Men hafven j sett jägar'n
 Med falken den grå?
 Jag lofvat honom möta uti lunden. ;:

*) Melodien från Norrland, hvarifrån vi erhållit ett fragment af en till det mesta förgäten Neckvisa, som börjas sålunda:

*Så tager jag min bössa
 Och så min lilla hund,
 Så gånger jag mig uti rosendekund,
 Der foglarne bland liljorna de sjunga.*

Den jägar'n ung vi sågo
 Så nyss i rosenlund, ,:
 På kullen, der han lekte
 Med falk och med hund.
 Och båda buro guld omkring halsen. ,:

J helser till min fader,
 J helser till min mor, ,:
 Att dottern unga fjerran
 Med riddaren for;
 Och aldrig mera kommer hon tillbaka. ,:

Hon fann den jägar'n unga,
 Allt uti rosenlund, ,:
 På kullen, der han lekte
 Med hök och med hund;
 Och konungsdottern tog han uti famnen. ,:

*Jag är väl ingen jägare,
 Fast eder tyckes så: ,:
 Jag är der stackars Necken
 I böljorna blå,
 Der forsar falla utför håll så strida. ,:*

Är du den stackars Necken
 I böljorna de blå? ,:
 Jag har min tro dig gifvit,
 Dig följer jag ändå,
 Allt dit du salen tillredt har åt bruden. ,:

Allt i de strömmar strida,
 Der har jag byggt mitt bo, :;
Dit ingen man kan rida,
Och ingen kan ro,
Och ingen låna hus öfver natten. ::

Min stundande förlossning
 Jag der förbida må :;
 Och mellertid min trängtan
 På guldharpan slå.
 Mitt enda arf, mitt gods, det är sången. :;

Och bor du uti forsen,
 Der strida strömmar gå? :;
 Min lycka var ej bättre,
 Dig följa jag må.
 Dig är jag fäst och kan ej återvända. :;

När du i forsen sjunger
 Och på guldharpan slår, :;
 Jag sitter vid din sida
 Och leker med ditt hår,
 Och vrider vattnet ur dina lockar. :;

Harpens magt.

Nr 6.

Och Rid. da. ren gick i brudsa. len

in der bru. den hon salt med tårar up på

kind, min hjer. te. lig kär min hjer. te. lig

kär så gör mig hvi du sör. jer.

VI.

***Marpans magt* *).**

Och riddaren gick i brudsalen in,
 Der bruden hon satt med tårar uppå kind:
Min hjertelig kär! Min hjertelig kär!
Säg för mig hvi du sörjer?

Och väl har jag silfver, väl har jag guld,
 Det gifver jag dig och vill dig blifva huld.
Min hjertelig kär! Min hjertelig kär!
Säg för mig hvi du sörjer?

Och sörjer du sadel, sörjer du häst;
Eller sörjer du, att vi ha' hvarandra fäst?
Min hjertelig kär! etc.

Ej sörjer jag sadel, ej sörjer jag häst,
Ej heller jag sörjer, att du mig har fäst.
Min hjertelig kär! etc.

*) Melodien från medeltiden, upptecknad i Östergöthland af herr Prof. Drake. Orden, något närmade till närvarande tids fordringar, återgifva den gamla Folkvisan med dess melodi. Oförändrad med varianter finnes den i Geijers och Afzelii Sv. Folkvisor, III Del., sid. 240.

Det sörjer jag, att, i denna min skrud,
 Mig så förelagdt är, att blifva Neckens brud.

Min hjertelig kär! etc.

Men mest sörjer jag, att mitt lockiga hår
 Skall flyta i dag på böljorna de blå.

Min hjertelig kär! etc.

Så stark har jag byggt så breder den bro:
 Tolf riddare mina följa dig så tro.

Min hjertelig kär! etc.

Och ej må du sörja för stridande ström,
 Sölskodder är gångaren med trettio gullsöm.

Min hjertelig kär! etc.

Men, när som de kom' på bredaste bro,
 Der snafvade gångar'n på guldfäst silfversko.

Min hjertelig kär! etc.

Den gångar'n han snafva' på trettio guldsöm,
 Och bruden hon föll allt i den strida ström.

Min hjertelig kär! etc.

Och riddar'n han kallar liten småsven:
 Du hemta min harpa, snart var här igen!

Min hjertelig kär! etc.

Första slaget, som han på gulddharpan slog
 Satt Necken på vattnet med sin brud och log.

Min hjertelig kär! etc.

*Der löfvades skog, der blomstrade mark,
Från björkarnas stam sig slet den hvita bark.
Min hjertelig kär! etc.*

*Andra slaget han slog, så ljust det lät,
Satt Necken i forsen på böljan blå och grät.
Min hjertelig kär! etc.*

*Tredje slaget, som uppå guldharpan klang,
Han spelte sin brud tillbaka i sin famn.
Min hjertelig kär! Min hjertelig kär!
Aldrig mera du sörjer!*

G. G. Geyers död.

Nº 7.

Hvi gråter så och sör- -jer, du?

Sve. a/ mó-der vår? E-rik/ Gustaf Geyer lagder úr på

lår. Hans ú- -ke/ fæds sent/ men/ Sorg, den/ dör

al- -drig.

VII.

***Erik Gustaf Geijers död* *).**

(Imitation af Folkvisan "Sven i Rosengård".)

Hvi gråter så och sörjer,
Du Svea, Moder vår? —

ERIK GUSTAF GEIJER

Lagder är på bår.

Hans like föds sent.

Men sorg, den dör aldrig.

Hvar var han född och buren,

Säg det, o, Moder god? —

Uti Vermlands dalar

Geijers-vaggan stod.

Hans like föds sent.

Men sorg den dör aldrig.

När han till forntids minnen

Nordmannaharpan slog,

Stolt mitt modershjerta

Kände sig och log.

Hans like föds sent.

Men sorg, den dör aldrig.

*) Efter en folkmelodi, upptecknad af Geijer i Vermland 1814. Se
härom i vårt härefter följande Bidrag till Svenska Folksångernas
Historia.

Hvad bar i hug och sinne
 Vår forntids Häfda-tolk? —
 Sanning, tro och kärlek
 Till sitt land, sitt folk.
 Hans like föds sent.
 Men sorg, den dör aldrig.

Slog han väl harpan fala
 För guld i kungars hof? —
 Nej! — men Himlars Konung
 Sjöng han härligt lof.
 Hans like föds sent.
 Men sorg, den dör aldrig.

Än uti dåd och handling
 Hur var han? Moder, säg! —
 Ren, som ett Helgons,
 Gick hans lugna väg.
 Hans like föds sent.
 Men sorg, den dör aldrig.

När glömmes han i Norden,
 Ser du det, Moder vår? —
 När Nordstjernan, rubbad,
 Från sitt fäste går.
 Hans like föds sent.
 Men sorg, den dör aldrig.

Den Sörsvarslösa.

Nr 8.

Så li-ten jag var jag
Mitt en-daste arf var

mis-te min mor, snart fader min de bu-ro till
sor-gen så stor, mitt stöddet lida tig-ga-re

gräven!
staiven!
Men linden bär lof och löfven falla

af och vä-ren klär alla gröna skogar.

VIII.

Den Försvarslösa.

(Melodien upptecknad i Vestergötland.)

*Så liten jag var, jag miste min mor;
 Snart fader min de buro till grafven;
 Mitt endaste arf var sorgen så stor;
 Mitt stöd, det blef tiggarestafven.
 Men linden bär löf, och löfven falla af,
 Och våren klär alla gröna skogar.*

*Så vexte jag upp, gick bygden omkring,
 Att söka bröd och tjenst, utåt vägen.
 Men tiggarens bön är vanskelig ting,
 Och rik mans gård vid klippan belägen.
 Men linden etc.*

*Och hvar har du hem? — Hvar har du försvar? —
 Så ropade med vredesmod en stämma. —
 Försvarslös jag är, och döda mor och far,
 Och under himlen blå är jag hemma.
 Men linden etc.*

*Så förde de mig till fånghuset in,
 Der mötte mig en man med tre nycklar;
 Då var hon ej mycket glader i sinn',
 Försvarslösa tiggareflickan.
 Men linden etc.*

*Och när som jag kom till Upsala stad,
 Der mötte mig tre underliga rätter:
 Det ena var hunger, det andra var törst,
 Det tredje var sömnlösa nätter.*

Men linden etc.

*Så likna de mig vid fogeln på qvist,
 Som ensam sitter klagande i lunden;
 Gud nåda den så de sina har mist
 Och sitter med sorgen bebunden!*

Men linden etc.

Men Presten, som i det fångahus var,
 Han sade — aldrig glömmmer jag de orden: —
 "Den fattige har i Himmelen en Far;
 Försvarslös är ingen på jorden."

*Men linden bär löf, och löfven falla af,
 Och våren klär alla gröna skogar.*

Visa.

N° 9.

Lilla Vä.na sent och ti...da satt
in vid sjö...a...flod och ut, åt ha...vet
vi...da hon såg med sorgse mod der vännen huld på
stranden från henne/alsked tog och bort till fjerran
lan...den den unga sjö-man drog.

IX.

***Den unga Sjömannens Fästmö* *).**

(Melodien från Upland.)

Lilla Väna sent och tida
 Satt invid sjöa-flod,
 Och utåt hafvet vida
 Hon såg med sorgse mod,
 Der vänner huld på stranden
 Från henne afsked tog,
 När bort till fjerran landen
 Den unga sjöman drog.

Var ej nyss; men länge sedan
 Han for ifrån sin mö.
 Den sjunde våren redan
 Kom tranan öfver sjö;
 Men han kom aldrig åter;
 Hvem kan väl undra då,
 Om lilla Väna gråter
 Och sorgsen sjunger så:

*) Melodien sjunges i alla landsorter med följande ord:

*Mina tårar hafva runnit,
 Ty Gud mitt vittne är,
 Att jag ej öfvergifver
 Den vän, jag hafver kär;
 Ty denna kärlekslåga,
 Som sjelf du upptändt har,
 Kan aldrig mer utslöckna,
 Förr än jag lägg's i graf.*

*"Mina tårar hafva runnit,
Tills källan torkat ut.
Mitt ljus det är nedbrunnet:
Min glädje all är slut.
Du var min sol, den klara;
Ack, nu har den gått ner!
Hur' skulle glad jag vara?
Det dagas aldrig mer."*

Vår och Bröllops Visa.

Nr 10.

Ack, kärlek är en dröm, allt bland de drömmar

lyd... va, se der en brud så öm en trogen turtur...

dud... va, en blick ur själens djup som djupt tillhjärtat

går, en suck, ett himlens språksom kärlek blott för

står.

X.

Vår- och Bröllops-Visa

(d. 15 Maj 1847. Efter folkmelodien: "O, tysta ensamhet" etc.)

Välkommen, sköna vår,
 Du lifvets morgontimma!
 Jag ut i lunden går
 Att foglars sång förnimma;
 Från Nordens gröna tall
 Och Hindus' ädla palm
 Mot himlen stiger opp
 En härlig bröllops-psalm.

Om kärlek talade
 Hvar fläkt af vestanvinden;
 Om kärlek hviskade
 Hvert blad i gröna linden,
 Och trasten hördes slå
 Sin fröjd kring skog och dal,
 Och skatan timra på
 Sin lilla bröllops-sal.

Ack, kärlek är en dröm!
 Allt bland de drömmar ljufva,
 Se der en Brud, så öm,
 En trogen turturdufva;
 En blick ur själens djup,
 Som djupt till hjertat går;
 En suck, ett himlens språk,
 Som kärlek blott förstår!

Hell dig, du unga brud!
Hell dig, du brudgum sälla!
Med ådra, ledd från Gud,
Jag vet en glädjens källa;
Välkomna till dess strand,
J hulda makar två,
Att dricka lifvets fröjd;
Ty Himlen vill det så!

Gud, i Din' verk hur' stor
Vi se Dig uppenbarad!
Men störst jag Dig dock tror
I Kärleken förklarad;
O Du, vår sällhets Far,
Jag kysser Dina spår:
Den aldrig älskat har
Ditt Väsen ej förstår.

Enklingen.

N° 11.
Klagande

Stuckars enkling gråter

frjidsomvaldriq åter ens. ti. gästigen blomsterbeströr, hånbeantom

høsten, uti natten/røsten klåd hvitt, klåd hvitt för densom våror.

Dal har ej blommor, berg har ej gull, för densom sorgelågarns luttstull,

høres världen larma/ suchar hjertat arma/ min/ frjiden lagder

år i graf.

XI.

Enklingen.

(Melodien förekommer i flera landsorter. Är upptagen i Richard Dybecks samlingar.)

Stackars enkling gråter
 Fröjd, som aldrig åter
 Ensliga stigen blomsterbestror.
 Hörde sent om hösten
 Uti natten rösten:
 Kläd hvitt! Kläd hvitt för den, som dör!
 Dal har ej blommor, berg ha' ej gull
 För den, som sorgebägar'n fått full.
 Höres verlden larma,
 Suckar hjertat arma:
 Min fröjd den lagder är i mull!

På min sorg jag tänker,
 När sig qvällen sänker;
 Badden så kall, och borta min vän!
 Och till qual och smärta
 Stackars enslings hjerta
 Väck's med hvar morgonsol igen.
 Går jag i stugan — borta hon är!
 Går jag i lund — hon är icke der!
 Våra blommor alla
 Sörja nu och falla;
 Trognaste vården borta är.

Af de sorgedagar
 Den mig bäst behagar,
 Som hasteligen sänks från min stig;
 Ödet jag ej spanar;
 Men mig liksom anar,
 Vännen hon väntar mig till sig.
 Kanske en gång med palmer i hand
 Mötas vi på den fröjdfulla strand.
 Så det står beskrefvet
 Uti himmelsbrevet:
 Vännen möter vän i bättre land.

Nu så vill jag börja
Låta bli att sörja,
 Fast sorgen tyst på hjertat hon tär;
 Och för barnen unga
 Gladligt vill jag sjunga:
 Mamma er goda Engel är.
 Blifven j goda, glädjer hon sig
 Blickar då vänligt ner på vår stig;
 Tilldess Gud oss åter
 Alla samlas låter,
 Far, mor och barn, i fröjd hos Sig.

Till vänner som för bort.

N° 19.
Lugnt

Som solen uppå himmelen hon
Så gör och jag min tillvarin hvar

standar till sitt rum / Låt så din kärlek värma min ej
timma och hvar stund.

när sin ta ga af; du aldrig går u. ter mitt sinn förr

än jag sänks i graf.

XII.

Till Vänner, som för bort.

(Melodien upptecknad i Vestergöthland.)

Ett bref af kärlekslängtan stor
 Dig skrifver vänneren huld:
 Hur' alltse'n du från honom för
 Han går så sorgfull.
 Hvi skull' min ögon skåda kring?
 Du är ändå ej der.
 Förutan dig slätt ingen ting
 På jorden jag begär.

Går jag mig ut i lund och dal,
 Så tänker jag på dig.
 Och sjunga trast och näktergal,
 Så sjunga de om dig.
 Ser jag på ängen rosor stå
 Och liljorna derhos,
 Så ser jag endast dig ändå,
 Min lilja och min ros.

Fullväl jag mins den aftonstund,
 Allt när du blef min vän:
 Det var så tyst i grönan lund
 Och stjernklar himmelen.
 I björken hördes vakans sång,
 Du hviskade mitt namn.
 Mig alltför kort blef natten lång,
 Att hvilas i din famn.

*Som solen uppå himmelen
Hon stundar till sitt rum,
Så gör ock jag, min lilla vän,
Hvar timma och hvar stund.
Låt så din kärlek, vännen min,
Ej nå'nsin taga af!
Du aldrig går utur mitt sinn',
Förrän jag lägg's i graf.*

Hisa.

N: 13.

XIII.

Visa.(Från Jemtland.)

*Gick jag mig uti lunden gröna,
 Ville plocka rosor åt min vän.
 Der vexte rosor, der vexte liljor;
 Taggar vexte det på alla dem.*

Hörde jag i de linda-salar
 Foglar små, som sjöngo uppå qvist,
 Och turturdufvor och näktergalar
 Klagade, att vännen sin de mist.

*Gick jag mig uppå ängen gröna,
 Till att söka mig en trogen vän;
 Och jag var trogen; men han var falsker;
 Lönen får han väl i himmelen.*

Söker du uti dal och lunder
 Trogen kärlek, den är ganska rar:
 Och vän i orden och falska funder;
 Bättre då för den, som ingen har!

Ungersven och Jungfrun.

Nr 14
Ej långsamt.

Och/ungersven och jungfrunde

ta... la des vid, fal la la la fal la la la

la la/enstrid, om rosor och lifjor i älskogens tid. Sköna

jungfrur förvaren e der ä... ra!

XIV.

Ungersven och Jungfrun.

(Melodien och Visan från Vestergöthland.)

Och ungersven och jungfrun de talades vid:
 Fallala lala lalalala, fallalala la — en strid,
 Om rosor och liljor i älskogens tid.
(Sköna jungfrur, förvarer eder ära!)

I aftontid, när mörkret och dagg falla på;
 Falla lalala lalalala, fallalala la: — "Hvad då?"
 För buren din jag kommer, drag låset ifrå!
(Sköna jungfrur, förvarer eder ära!)

Den buren är med bommar och reglar besatt,
 Fallala lalala lalalala, fallalala la — "God natt!"
 "Med ingen någon stämma så sent har jag satt."
(Sköna jungfrur, förvarer eder ära!)

Men natt är kall! — och vinden allt uti din gård
 Fallala lalala lalalala, fallalala la — så hård!
 "Du kappan har af sindal, med sobel och mård."
(Sköna jungfrur, förvarer eder ära!)

Det regnar och slaskar på sindalet blå!
 Fallala lalala lalalala, fallalala la — "Hvad då?"
 Du står väl upp och drager sju låsen ifrå?
(Sköna jungfrur, förvarer eder ära!)

"Och regnar och slaskar på sindalen din;
Fallala lalala lalalala, fallalala la — dig finn!
"Du vänd' det ludna ut och skarlakanet in."
(Sköna jungfrur, förvarer eder ära!)

Så skall du ha' min tro och det röda guldband,
Fallala lalala lalalala, fallalala la — min hand!
"Så fäster ungersven sig en brud i vårt land."
(Sköna jungfrur, förvarer eder ära!)

XV.

Vestergöthland.

Sång till min hembygds minne.

Och känner du det land, der i klara insjö-böljor
 På ekgrön strand sig vänligt spegla våra fäders tjäll,
 Der floden mången grusad borgmur sköljer
 Och runan står i mosslopen håll?

Min hembygd, Vestergöthland! Du trogna, minnesrika,
 Du är den ort, dit dina söners hjertan städse trå,
 Likt en magnet, som sträfvar alltid lika, —
 Hur' helst han vändes, — mot polen ändå.

I dina dalar gröna min barndoms dagar svunno,
 Bland dina fromma hjertan var mig då så lugnt, så väl:
 Ett svar der mina första frågor funno,
 Då sig mot ljuset höjde min själ.

Hvi kom så ofta fjerran en främling denna leden?
 Han ville se naturen stor i våra forsars fall,
 Och minnets bautastenar grå på heden,
 Och *Kinnakulles* grönskande vall.

Hvem såg den kullens blommor och *Vallehärads* sjöar,
 Hvem hörde Necken harpan slå på Vetterns sköna strand;
 Hvem såg den underkällans blomster-öar
 Och prisar ej vårt härliga land?

Der lyssnande till Saga i vinterqvällens stunder,
 Vid bästa faders knä så glad en liten pilt jag satt;
 Om trogen kärlek sjöngo alla lunder,
 Och forntid steg ur häfderas natt.

Och sångerna jag hörde om hjeltedåd och strider:
 Hur' Göthen manligt värvat har sin frihet och sitt land,
 Hur' Bondeson och Kung i fordna tider
 Med svärdet knutit fost'brödraband.

Kom engång stolt å tinget en Kung att olag bjuda,
 Fast alla tego dervid still, Vestgöthen gjorde't ej:
 Det hördes långt, hur' svärd mot sköldar ljuda,
 När Bönderna de svarade — "Nej!"

Den idoga Vestgöthen i nöd sitt mod ej fällde:
 Från fjerran land han förde bröd, när tegen svek hans hopp.
 Och med en morgonpsalm han ofta ställde
 Sin svarfstol högst på Alpernas topp *).

Och Morvens stolta konung på Swarins gröna kullar
 Med Starno, jagtens dystra vän, har jagat hind och rå
 Kring ekgrön Kinnavik, der Venern rullar
 Mot blomsterstrand sin bölja, den blå.

Min hembygd, Vestergöthland, du trogna, minnesrika!
 Du är den ort, dit dina söners hjertan städse trå,
 Likt den magnet, som sträfvar alltid lika, —
 Hur' helst han vänds, — mot polen ändå.

*) Se Björnståhls Resa.

Här vill mitt bo jag bygga i dalen eller skogen, —
Der bland min hembygds tärnor ock jag välja vill en Mö,
Som liten Karin skön, som Signild trogen.
Så vill jag lefva — så vill jag dö! —

XVI.

Tiggaregossen.

Fogel, du lilla, fast du är arm,

(*Echo*) Fast du är arm,

Under din moders vinge, så varm,

(*Echo*) Så varm, så varm,

Finner du ro, huldhet och tro;

Lindlöfven susa öfver ert bo.

(*Echo*) Ert bo, ert bo.

Lycklig du, liten fogel på qvist!

(*Echo*) På qvist, på qvist. —

Fader och moder har du ej mist.

(*Echo*) Ej mist, ej mist —

Jag hvarken har mor eller far,

Som liten våg kring stenar jag far.

(*Echo*) Kring stenar far.

Glädtigt du sjunger sommarlång dag,

(*Echo*) Den långa dag.

Födan af himlen får du; — men jag,

(*Echo*) Men jag, men jag,

Hungrande går. Snäsor jag får.

Derför jag fällt så mången en tår.

(*Echo*) Så mången tår.

XVII.

Helsning i Barnsöls-stugan.

Guds frid härinne, båd' far och mor!
 De små de komma med fröjd till huset;
 Ty vänner flera, än mången tror,
 De hafva med sig från Fadersljuset.
 Derför i stugan så tyst, så stilla,
 Guds englar sväfva omkring den lilla,
 Som sofver sött.

Du moder, lyft nu mot himlens höjd
 Båd' blick och hjerta, att Honom prisa,
 Som efter sorgen ger tröst och fröjd,
 Och efter arbete ro och lisa!
 Ej mer du ned under plågan dignar;
 Er boning himlen nu visst välsignar
 För engelns skull.

Och fader, — icke du glömma må
 Den barnavän, som man engång lade
 För fattigdom uppå hö och strå!
 "Låt barnen komma till mig", han sade
 Och tog dem upp i sin famn, den rika,
 Och aldrig, aldrig Hans nåd skall vika
 Ifrån de små.

Om dagar få tyckes mig jag ser
Den glädje, fader och moder stunda,
När första gången den lilla ler,
Med liten grop uti kinden runda;
Och se'n hvar dag, såsom ros i lunden,
Sig sagta öppnar, i morgonstunden
Förhoppning ger.

*Och när den lilla han blir så frack,
Att han begynner på golfvet lalla
Och roa pappa med skri och snack,
Så får väl pappa för honom tralla
Och klippa ut små lamm och kidar,
Och ge den lilla små sockerbitar,
Så säger'n tack!*

Den muntra Friaren.

N° 18.
Muntert.

Hände/det sig en hel... gedags qväll,
Skåda omkringtränhö-gaste fjäll

lustigt är i det grö... na! Ne-danom fjället
el-ter fliv... kor-na! skö... na!

än... gen/var grön, der stod min hjerstin blåögä och skön,

Vips stod jag der vred hat... ten omkring viss-te migh kölsikt

skic-ka!

XVIII.

Den muntra Friaren.

Hände sig en helgedagskväll —
 Lustigt är i det gröna —
 Skåda omkring från högaste fjell
 Efter flickorna sköna.
 Nedanom fjellet ängen var grön:
 Der stod min Kjerstin, blåögd och skön.
 Vips stod jag der, vred hatten omkring,
 Visste mig höfviskt skicka.

Aldrig ett ord jag fram kunde få —
 Visst va' kinderna bleka.
 Flitigt jag såg de fingrarna små
 Med ett förklädsband leka.
 Aldrig så brydd jag minnes mig nyss; —
 Men hur' det var, så fick jag en kyss.
 "Vill du bli' min?" jag frågade då:
 Tyst räckte hon mig handen.

Ljufligt var då i lunden att gå
 Öfver gräs, öfver lilja —
 Qvällen blef sen, och daggen föll på,
 Natten vännar vill skilja.
 Men hur' jag krångla, minns jag ej grannt:
 Flickan blef snäf, — och det var galant.
 Höfviskt till far och mor skall jag gå,
 Spörja om deras vilja.

Flicka i lund, tillvara dig tag,
Att med äran bestånda! —
Vi skiljdes åt — och aldrig förr jag
Känt så'n *ångest* och vånda;
Men tänkte så: min blomma är qvar,
Kommer den dag jag väl henne ta'r.
Hej, fallara! — på midsommarsdag,
Då skall vårt bröllopp stånda.

Marbons Visa.

N° 19.

Marbon/ti..li..a si'

vi..sa quår, san, när a. mar. ke' sol up..runnmår, san,

varm i hug å sin ne har hanfænt i minne/ si..a vänner fjärma.

re å när san, för hej å hopp, san, varmt å godt san,

mar bon/glömmet in te vänner brüdt, san, för hå hå san!

XIX.

Marbon *).

Marbon tilia si visa qvar — sa'n,
 När a markesol upprunna är — san; —
 Varm i hug å sinne,
 Har han jamt i minne
 Sia vänner, fjermare å när — san.
 För hej å hopp! — san —
 Varmt å godt — san —
 Marbon glömmmer inte vänner brådt — san —
 För hå, hå! — san.

Almenika ä a lita bok — san; —
 Men tvi den, som vore väl så klok! — san —
 Daj, som kunna tya,
 Sega, att Sophia
 Faller in i da, å dä ä nok — san —
 För hej å hopp! — san — etc.

Fölle kanner'a i Stockholm två — san —
 Rara tösegull, som heta så — san —
 Daj i hug å sinne
 Mera godt ha inne,
 Än som nåken dar förstar sä på — san —
 För hej å hopp! — san — etc.

*) Efter folkets munart i Västergöthland. *Marbon*, Västgöthe från Marks härad.

Nu så sulle ja la dra ista — san —
 Mä välönskningar a långer ra — san; —
 Men daj önska inte
 Kanske som ja minte:
 Sånt som ja platt inte daj vill ha — san —
 För hej å hopp! — san — etc.

Stockholms gänter vill ha bånn å gull — san —
 Marbon nöjes, att mä vännen hull — san —
 Bruta kakan grofva,
 Svarta grutan skofva;
 Men si sånt for tärnor ä'nte lull — san —
 För hej å hopp! — san — etc.

Väne frökner, ta'nte illa an! — san —
 Marbon fati sang så godt han kan — san; —
 Men engång när sola
 Faller ifra jola
 Klifver han så långt som nåken ann — san —
 För hej å hopp! — san —
 Varmt och godt — san —
 Marbon menar hjärtelitt å godt — san —
 För hå, hå! — san.

Trinds kallarne.

N° 20.

Trinds kallat ä/vi alli.hopa/

Uplandsbön:der al.li.al.li.ho.pa/ mö.ter du/en/sä/

må du ropat: köror vågen/din bondelurk! Trinds kallat med sitt

öl stop sit.ter he.ta/vintren/öl.ver tryggervidsinspis;

ny sed/han/älärighöra/gitter torf van kör han jemt på lätrens vis.

XX.

***Trinnskallarna* *)**.

Trinnskallar ä' vi allihopa,
Uplandsbönder alli-allihopa.
 Möter du en, så må du ropa:
 Kör ur vägen, din bondelurk!
 Trinnskallen med sitt ölstop sitter
 Hela vintern öfver trygger vid sin spis,
 Ny sed han aldrig höra gitter;
 Torfvan kör han jemt på fädrens vis.

Stridbara voro *allihopa,*
 Uplandsbönder *alli-allihopa.*
 Och hördes krigstrumpeten ropa,
 Ryssar tio i mark han slog.
 Nu får han icke följa trumman.
 Trumpen gubben sitter hemma vid sitt krus,
 Nu gäller striden stackars gumman.
 Herre vill han vara i sitt hus.

*) Melodien är blott till sin början gammal. Brukas allmänt, när de gifta männerna gå till den så kallade Gubbdansen och hafva eröfrat brudgummen från gossarna. Mer än de utmärkta orden hafva aldrig funnits; men dessa, likasom melodien, äro helt Upländska.

Druckes Sång.

N° 21.

Jag är en Pilgrim i från De los

län. der till vänskapsoarnes vackra stränder min vandring.

staf är af rankan län. dad och ibland vänner så sjunger

jag - min vandringstaf är af rankan lindad och ibland

vän. - ner så sjunger jag.

XXI.

Dryckessång *).

(Till den , som inbär bålen.)

Jag är en pel'grim ifrån Delos' länder
 Till Vänskaps-öarnas vackra stränder.
 ;; Min vandringsstaf är af rankan lindad,
 Och ibland vänner så sjunger jag. ;;

Ja , jag är Bacchus, och ingen annan,
 Fast ingen flicka har kransat pannan.
 ;; Min vandringsstaf är af rankan lindad,
 Och ibland vänner så sjunger jag. ;;

Må ingen dåre min lära klandra:
 Att njuta sjelf och att glädja andra.
 ;; Min vandringsstaf är af rankan lindad,
 Och ibland vänner så dricker jag. ;;

*) Skrifven för Nathanael Hwasser, en glad Bellmans-sångare.

Alunda-Visan.

N:22.
Glädligt

Gossen minlar i

A...lun.da/by a...lo a...lunda/ a...lunda/by,

ögon har han blåsom himlens klaraskey Alunda, lunda alo.

ögon har han blåsom himlens klaraskey Alunda, lunda alo.

XXII.

Alunda-Visan.

Gossen min bor i Alunda by —

Alo — Alunda, Alundalej! —

Ögon har han blå, som Himlens klara sky.

Alunda — lunda Alo.

Går med sin lia lätt som en vind.

Alo — Alunda, Alundalej! —

Litet bränd af sol'n, men frisk och röd om kind.

Alunda — lunda Alo.

Nyss red han sina hästar i vall.

Alo — Alunda, Alundalej! —

Aldrig såg jag fåla bättre skött på stall.

Alunda — lunda, Alo.

Går han i dansen, — sedig och blyg, —

Alo — Alunda, Alundalej! —

Ser han på en flicka, sker det just i smyg.

Alunda — lunda, Alo.

Pingstdag om qvällen kom han till mig.

Alo — Alunda, Alundalej! —

Rosa lilla, hör, hvad jag vill säga dig!

Alunda — lunda, Alo.

Rosa! min Rosa, älskar du mig? —

Åh nej! — Alunda, Alundalej! —

Du får nog en annan, — tag din korg och tig!

Alunda — lunda, Alo.

Kom så till mig om midsommar-qväll, —

Alo — Alunda, Alundalej! —

Gick med mig i dansen lättlig och snäll.

Alunda — lunda, Alo.

Flickor, bara tyst! — men tillstå jag vill.

Alo — Alunda, Alundalej! —

Hur' det var, en kyss den krångla' han sig till.

Alunda — lunda, Alo.

"Rosa!" han sade — "skall jag dö af sorg?" —

Åh nej! — Alunda, Alundalej! —

Här har du min hand, jag ta'r igen min korg.

Alunda — lunda, Alo.

Kunga-Visan.

N° 23.

För älskad konung, fölkets dr, höj Broder, glädjens

röst, din bröjd må vittna om du har Svenskt hjerta i ditt

bröst, och väl kan sig så skicka, hvar Kungsdag källarn täl, hvar

Kungsdag käll. larn täl, att vi på svenskt vis dricka, att

vi på svenskt vis dricka vår äd. le Konungs skål.

XXIII.

Kungs-Visan *).

För älskad Konung, folkets far,
 Høj, broder, glädjens röst!
 Din fröjd må vittna, om du har
 Svenskt hjerta i ditt bröst.
 Och väl kan sig så skicka,
 Hvar kungsdag källar'n tål,
 Att vi på Svenskt vis dricka
 Vår ädla Konungs skål.

Hell dig, du Glädje för ditt folk!
 Från slott och hyddor går
 Till Himmelen en suck — en tolk,
 Som hjertats språk förstår.
 Bed Himlen styrka bandet
 Emellan Folk och Kung!
 Om sällt är Fosterlandet
 Blir ej hans spira tung.

Tag odlar'ns mödor i ditt hägn,
 Allvårdande Försyn!
 Gif arladagg och särlaregn
 Ur blida sommarskyn.
 Låt idog bergsman vinna
 Sin skatt ur schackt och berg
 Och rika ådror finna
 Af klippans blåa merg!

*) Författad att sjungas bland landtfolket på Konungens Namns- och Födelsedagar.

Upp, sälla fosterbygd, dig gläd;
Det är vår Konungs dag!
Till högtids dina söner kläd,
Hör sångens glada slag!
Om troheten i Norden,
Den evigt friska, sjung
De gamla goda orden:
Bevara, Gud, vår Kung!

Önskan.

Nº 24.

Om jag hade vingar, i - nom

några timmar skul - le jag -

bort till vännen fa - ra och till ba - ka va - ra

sam - ma dag.

XXIV.

Visa.

*Om jag hade vingar
Inom några timmar
Skulle jag
Bort till vännen fara
Och tillbaka vara
Samma dag.*

Men fast jag har inga,
Mina tankar svinga
Bort till dig:
Öfver berg och dalar;
Jag med vännen talar
Stundelig.

Såta vänners vilja
Skog och dal ej skilja;
Snart i ro,
Vi, som dufvor snälla,
I de lunder sälla,
Sammanbo. —